

Chiar și după ce și-a întetit vizitele pe la noi, Mica tot nu ne-a adresat nici un mieunat și nici nu ne-a mai lăsat să o luăm în brațe vreodată.

Era vară. Într-o noapte, după ce noi doi adormiserăm deja, Mica a început să alerge de colo-colo făcând zgomot, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. În clipa în care s-a suit pe măsuța pe care noi o împinserăm lângă pervaz ca să putem întinde așternuturile în mijlocul camerei¹, iar de acolo a sărit pe plasa de la fereastra deschisă, mi-am dat seama că era ceva în neregulă și m-am trezit.

Ca o șopârlă tropicală, Mica stătea agățată cu gheruțele sus pe plasă și își lungea gâtul tot căznindu-se să vadă casa stăpânilor ei de dincolo de gard. Nici măcar într-o astfel de poziție n-a scos nici cel mai

1. În camerele tradiționale japoneze, seara așternuturile se întind pe jos, iar dimineața se strâng și se păstrează, de regulă, în dulapuri încăstrate în perete, cu uși glisante.

mic sunet. După îndelungi căutări, soția mea a descoperit într-un târziu ce se întâmplase: fanta de aerisire, prin care intra și ieșea de obicei pisica, era închisă. Cu o seară înainte, Mica intrase – neobișnuit lucru – pe ușa principală, dar noi nu ne-am dat seama și gura ei specială de acces rămăsese închisă. Eu am numit pățania aceea „dorul de casă al Micăi“ și de atunci încolo îmi răsare adesea în minte imaginea ei agățată de plasă – un tablou parcă nepământean.

Soției mele i-a fost dat să se convingă pe altă cale că Mica nu era de fapt pisica noastră. Întâmplarea s-a petrecut toamna. Soția preluase un colet poștal destinat vecinilor noștri, cât timp aceștia fuseseră plecați de acasă și, când a văzut că s-au întors, s-a dus până la ei să li-l dea. Cu toate că ușa de la intrare era larg deschisă, a apăsat soneria și a așteptat să vină cineva, dar în locul stăpânei casei a apărut Mica. Soția mea a rămas cu gura căscată la ceea ce a urmat. Aceași Mica pe care o primeam la noi în fiecare dimineață și în fiecare seară și care nu scotea niciodată nici un mieunat a început atunci să-și exprime pe larg părerea. Mieunatul ei nu părea deloc să spună „mulțumesc pentru că ai grijă de mine“, ci era mai degrabă o conversație rece, de complezență, despre vreme și așa mai departe – politețuri obișnuite între vecini, mi-a povestit apoi soția mea.

Aceea a fost singura dată când Mica și-a făcut limpede auzit glasul chiar și față de soția mea, cu care părea să aibă o legătură empatică. În aceste condiții, era de la sine înțeles că față de alți oameni, mai ales bărbați, avea mereu tendința să păstreze o anume distanță, oricât de mică.

Într-o după-amiază de iarnă, am coborât până în pivnița situată la demisolul casei principale, în prelungirea bucătăriei, unde voiam să depozitez niște gaz. Prin ușa de lemn pe care o lăsasem deschisă, s-a strecurat înăuntru și Mica. A pășit lin pe cimentul turnat peste pardoseala de pământ, apoi a făcut un salt pe unul din rafturi și, după ce s-a așezat acolo confortabil, cu lăbuțele din față aliniat, a început să urmărească din priviri fiecare mișcare pe care o făceam eu. În timp ce așteptam ca soba să se alimenteze cu gaz printr-o pompă automată, am încercat să o imit pe soția mea, care atunci când i se adresa Micăi parcă îi cânta, și i-am spus cât mai melodios cu putință: „Iată-ne pe amândoi în pivnița casei“.

În clipa aceea, Mica s-a chircit păstrându-și aliniat lăbuțele din față și, străpungându-mă înversunată cu privirea ca pe un dușman, și-a deschis boticul ca pentru a scoate un răget sălbatic. Ba chiar s-a pregătit să sară asupra mea în orice moment. Am luat comportamentul ei ca pe o formă de intimidare

demnă de o domnișoară care încearcă să evite un potențial agresor. Cred că nu m-am înșelat.

Într-o altă zi, a intrat glonț pe ușa deschisă a camerei de spălat rufe ce dădea înspre grădina cea mică a casei de oaspeți și s-a ascuns cât ai zice pește în spațiul minuscul dintre mobilă și cutia de carton pe care o foloseam pentru depozitare. Cu spatele la noi, tremura ca varga de ți se rupea inima. Când m-am întors să văd ce se întâmplase, în pragul ușii stătea Mike, pisica tricoloră a vecinilor din sud, cu ochii scăpărând scânteii și gata de atac. Cu câteva zile înainte, o salvasem pe Mica din vârful unui pin în care se suise urmărită fiind probabil tot de Mike și de aceea bănuiam că nu era vorba doar de o simplă dispută de împărțire a teritoriului, ci, după toate aparențele, Mike o atacase invidioasă fiindcă Mica putea intra și ieși oricând din casa noastră după bunul plac, iar ea – nu.

Mike era o pisică tricoloră superbă. Dar pentru că doar Mica avea acces neîngrădit la noi acasă, Mike prinsese pică pe ea și o ataca mereu, relația dintre ele fiind astfel supusă unui cerc vicios: cu cât Mike o ataca mai mult, cu atât mai temătoare devenea Mica. Nu încapе nici o îndoială că față de vecinii noștri de la sud, care o cresc, Mike își arată numai latura drăgălașă, a remarcat soția mea. De atunci, a început

să o strige pe nume ori de câte ori o zărea în grădină, ca să înțeleagă că o îndrăgeam și pe ea și să nu mai fie invidioasă pe Mica.

În ceea ce o privește pe Hoțica, ea părea să facă deja parte din categoria bunicuțelor. Cu blănița de un negru de abanos cu pete pământii, avea niște ochi mari și limpezi și un aer molcom și duios. Năravul de a deschide ușile și ferestrele oamenilor îl căpătase probabil în cine știe ce circumstanțe din tinerețea ei. Deși când am cunoscut-o noi era a nimănu, îmi imaginez că avusese și ea cândva niște stăpâni cărora le arătase cea mai drăgălașă parte a personalității.

Într-o seară când soția mea era singură acasă, a auzit fluturându-se pânza ce acoperea fanta de aerisire și apoi pașii de pisică ce anunțau de regulă sosirea Micăi. Dar cea care și-a făcut atunci apariția a fost Hoțica. Pesemne că ferestruica fusese crăpată mai mult decât de obicei.

Când a dat cu ochii de soția mea, s-a speriat atât de tare, încât s-a năpustit înapoi să iasă, lovindu-se cu o bufnitură puternică de fanta deschisă.

— A fost tare caraghioasă, dar mi s-a făcut și puțin milă de ea, mi-a povestit apoi soția, vădit impresionată.

Nu știi prin ce minune, dar Mica părea să se înțeleagă foarte bine cu Hoțica.

Tot soția mi-a povestit cum le-a văzut odată pe amândouă: Mica stătea cocoțată pe gardul de lemn de la marginea potecii-fulger, în vreme ce sub ochii ei Hoțica se rostogolea cu burtica albă la vedere, în mijlocul drumului. În clipa în care Hoțica a tulit-o în arbuștii de la nordul curții, Mica s-a luat imediat după ea, dispărând amândouă în penumbra grădinii și lăsând o liniște adâncă în urma lor.

La scurt timp după aceea, Mica și-a făcut apariția singură în casa noastră, iar soția mea a întrebat-o dacă Hoțica era prietena ei. Probabil că se înțelegeau atât de bine tocmai pentru că le despărțea o diferență mare de vârstă, de parcă ar fi fost bunică și nepoată. Într-o altă zi, soția le-a văzut iarăși pe amândouă stând de vorbă timp îndelungat, de cealaltă parte a gardului din nordul curții, chiar sub crăpătura prin care se proiectau siluetele trecătorilor.

— Nu era un mieunat familiar și pragmatic, să știi, ci mai degrabă mi s-a părut că își spuneau păsurile și se sfătuiau în legătură cu viețile lor, mi-a povestit după aceea soția mea, dând din cap în semn de uimire.

Altă întâmplare s-a petrecut la vreo câteva zile după ce Mica intrase glonț la noi în casă, urmărită de Mike. Era o dimineață târzie de ianuarie. Soția mea era din nou singură acasă. După ce s-a trezit,